

SYSTEMY UCZĄCE SIĘ

WYKŁAD 7. KLASYFIKATORY BAYESA

Dr hab. inż. Grzegorz Dudek
Wydział Elektryczny
Politechnika Częstochowska

Częstochowa 2014

TWIERDZENIE BAYESA

Wiedza pozyskiwana przez **metody probabilistyczne** ma postać konstruowanych na podstawie danych trenujących **oszacowań prawdopodobieństw** wystąpienia w tych danych określonych **wartości atrybutów i klas**.

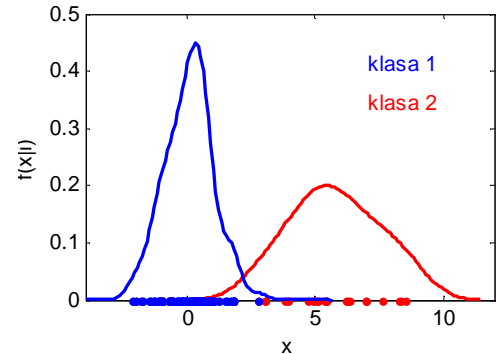
Reguła Bayesa bazuje na założeniu, że znane są:

$P(i)$ – prawdopodobieństwo *a priori*, że przykład należy do klasy i oraz

$f(\mathbf{x}|i)$ – gęstość rozkładu prawdopodobieństwa przykładów w klasie i .

Reguła Bayesa pozwala wyznaczyć prawdopodobieństwo *a posteriori* (po zaobserwowaniu \mathbf{x}), że przykład należy do klasy i ($i = 1, 2, \dots, K$):

$$P(i | \mathbf{x}) = \frac{f(\mathbf{x}|i)P(i)}{\sum_{l=1}^K f(\mathbf{x}|l)P(l)}$$

FUNKCJE DYSKRYMINACYJNE DLA REGUŁY BAYESA

Twierdzenie Bayesa pozwala wybrać klasę (hipotezę) najbardziej prawdopodobną w świetle zaobserwowanych danych: spośród wszystkich klas (hipotez) wybieramy tę, która ma największą wartość $P(i | \mathbf{x})$. Prawdopodobieństwa *a posteriori* mogą pełnić rolę funkcji dyskryminacyjnych:

$$g_i(\mathbf{x}) = P(i | \mathbf{x})$$

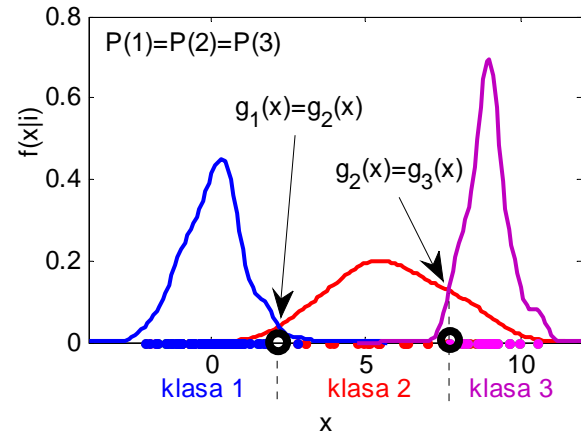
Ponieważ mianownik wzoru Bayesa jest jednakowy dla wszystkich klas możemy zapisać:

$$g_i(\mathbf{x}) = f(\mathbf{x} | i)P(i)$$

Przykład \mathbf{x} zliczamy do klasy i , jeśli zachodzi:

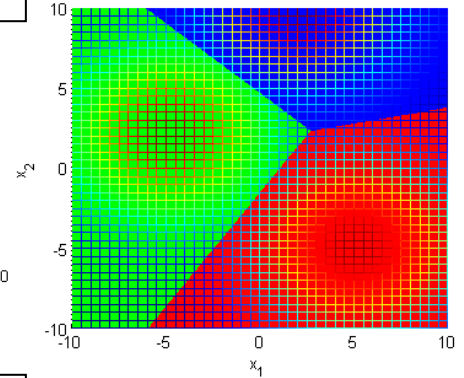
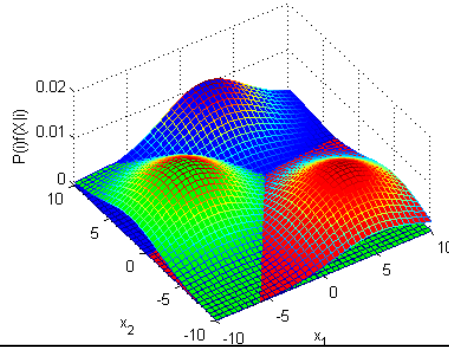
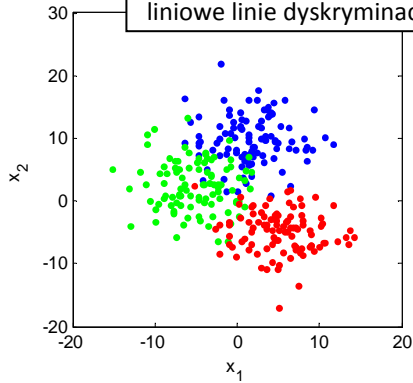
$$g_i(\mathbf{x}) > g_j(\mathbf{x}), \quad i, j = 1, 2, \dots, K, i \neq j, \text{ czyli}$$

$$f(\mathbf{x} | i)P(i) > f(\mathbf{x} | j)P(j), \quad i, j = 1, 2, \dots, K, i \neq j$$

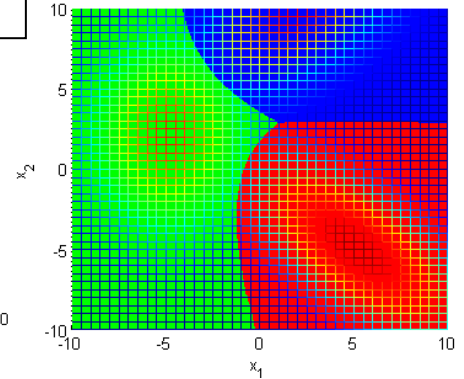
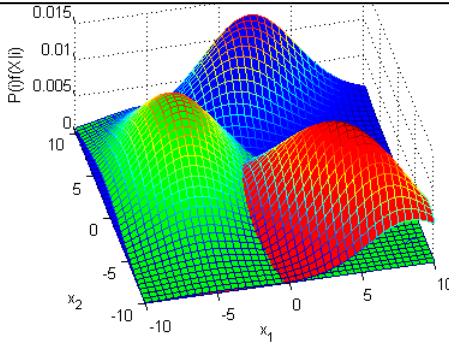
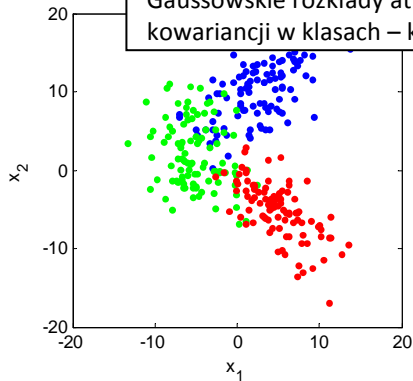

FUNKCJE DYSKRYMINACYJNE DLA REGUŁY BAYESA

Gaussowskie rozkłady atrybutów w klasach, jednakowe wariancje – liniowe linie dyskryminacyjne (patrz maszyna liniowa)

Gaussowskie rozkłady atrybutów w klasach, różne macierze kowariancji w klasach – kwadratowe linie dyskryminacyjne

FUNKCJE DYSKRYMINACYJNE DLA REGUŁY BAYESA

Jeśli atrybuty w klasach mają rozkłady normalne (Gausa):

$$f(\mathbf{x} | i) = \frac{1}{(2\pi)^{n/2} |\Sigma_i|^{1/2}} \exp\left(-\frac{1}{2}(\mathbf{x} - \mathbf{m}_i)^T \Sigma_i^{-1} (\mathbf{x} - \mathbf{m}_i)\right)$$

gdzie \mathbf{m}_i – średnia przykładów w klasie i , Σ_i , $|\Sigma_i|$ – macierz kowariancji w klasie i i jej wyznacznik

Funkcje dyskryminacyjne możemy wyrazić jako $g_i(\mathbf{x}) = \ln(f(\mathbf{x} | i)P(i)) = \ln f(\mathbf{x} | i) + \ln P(i)$. Wtedy ogólny wzór na funkcję dyskryminacyjną reguły Bayesa dla klas gaussowskich:

$$g_i(\mathbf{x}) = -\frac{1}{2}(\mathbf{x} - \mathbf{m}_i)^T \Sigma_i^{-1} (\mathbf{x} - \mathbf{m}_i) - \frac{1}{2} \ln |\Sigma_i| + \ln P(i) \quad (*)$$

Z powyższego wzoru wynika, że w ogólnym przypadku funkcje te są kwadratowe, co oznacza, że powierzchnie dyskryminacyjne są stopnia drugiego (hiperelipsoidy, hiperparaboloidy).

FUNKCJE DYSKRYMINACYJNE DLA REGUŁY BAYESA

Gdy atrybuty w klasach są statystycznie niezależne i posiadają tę samą wariancję (tzn. $\Sigma_i = \sigma^2 \mathbf{I}$) otrzymujemy liniowe powierzchnie dyskryminacyjne. Gdy dodatkowo przyjmujemy, że $P(i)$ dla poszczególnych klas są równe otrzymamy* :

$$g_i(\mathbf{x}) = -\frac{1}{2\sigma^2} (\mathbf{x} - \mathbf{m}_i)^T (\mathbf{x} - \mathbf{m}_i) = -\frac{1}{2\sigma^2} \sqrt{\sum_{k=1}^n (x_k - m_{i,k})^2}$$

Wartość funkcji dyskryminacyjnej jest w tym przypadku **zanegowaną odległością \mathbf{x} od \mathbf{m}_i** (maszyna liniowa).

Powyżej założyliśmy, że dane (wektory liczb rzeczywistych \mathbf{x}) opisane są wielowymiarowymi rozkładami ciągłymi $f(\mathbf{x}|i)$. Jeśli dane są dyskretne zamiast gęstości stosujemy rozkłady prawdopodobieństw $P(\mathbf{x}|i)$. Wtedy funkcje dyskryminacyjne mają postać:

$$g_i^*(\mathbf{x}) = P(\mathbf{x}|i)P(i)$$

* Patrz Stąpor K.: Automatyczna klasyfikacja obiektów. Exit, Warszawa 2005, str. 60.

FUNKCJE DYSKRYMINACYJNE DLA REGUŁY BAYESA – PRZYKŁAD

Dane są dwie klasy opisane średnimi: $\mathbf{m}_1 = [-3, -3]^T$ i $\mathbf{m}_2 = [3, 3]^T$ oraz macierzami kowariancji:

$\Sigma_1 = \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \end{bmatrix}$ i $\Sigma_2 = \begin{bmatrix} 9 & 0 \\ 0 & 9 \end{bmatrix}$. Prawdopodobieństwa wystąpienia obiektów z tych klas wynoszą:

$P(1) = P(2) = 0.5$. Wyznacz funkcje dyskryminacyjne i powierzchnie decyzyjne klasyfikatora Bayesa.

Korzystamy ze wzoru (*) pomijając $\ln P(i)$.

Obliczamy $\Sigma_1^{-1} = \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \end{bmatrix}$, $\Sigma_2^{-1} = \begin{bmatrix} 1/9 & 0 \\ 0 & 1/9 \end{bmatrix}$, $|\Sigma_1| = 1$, $|\Sigma_2| = 81$, stąd

$$\begin{aligned} g_1(\mathbf{x}) &= -\frac{1}{2} \begin{bmatrix} x_1 + 3 \\ x_2 + 3 \end{bmatrix}^T \cdot \begin{bmatrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \end{bmatrix} \cdot \begin{bmatrix} x_1 + 3 \\ x_2 + 3 \end{bmatrix} - \frac{1}{2} \ln 1 = -\frac{1}{2} [x_1 + 3, x_2 + 3] \cdot \begin{bmatrix} x_1 + 3 \\ x_2 + 3 \end{bmatrix} - 0 = \\ &= -\frac{1}{2} ((x_1 + 3) \cdot (x_1 + 3) + (x_2 + 3) \cdot (x_2 + 3)) = -\frac{1}{2} ((x_1^2 + 6x_1 + 9) + (x_2^2 + 6x_2 + 9)) = -\frac{1}{2} (x_1^2 + x_2^2 + 6x_1 + 6x_2 + 18) \end{aligned}$$

$$g_2(\mathbf{x}) = -\frac{1}{2} \begin{bmatrix} x_1 - 3 \\ x_2 - 3 \end{bmatrix}^T \cdot \begin{bmatrix} 9 & 0 \\ 0 & 9 \end{bmatrix} \cdot \begin{bmatrix} x_1 - 3 \\ x_2 - 3 \end{bmatrix} - \frac{1}{2} \ln 81 = -\frac{1}{18} (x_1^2 + x_2^2 - 6x_1 - 6x_2 + 18) - 2 \ln 3$$

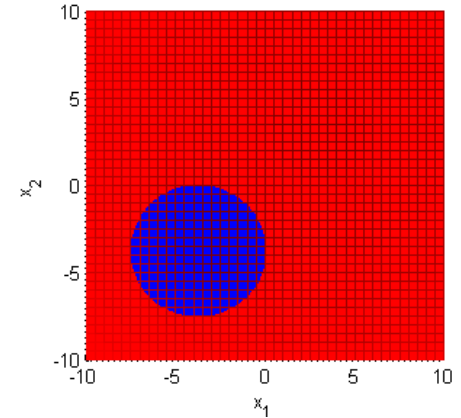
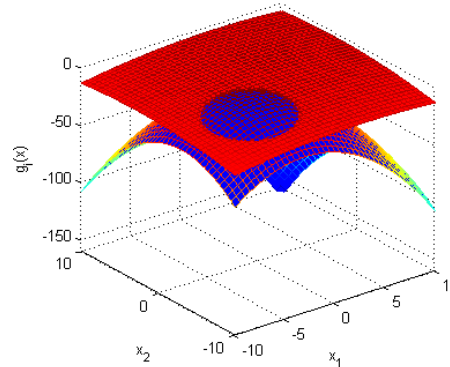
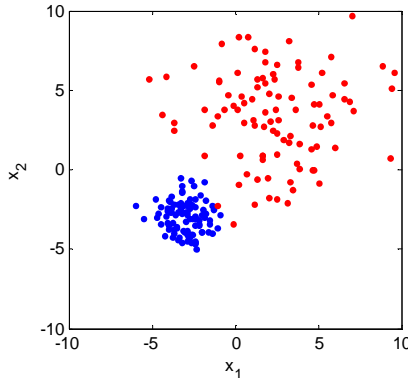
FUNKCJE DYSKRYMINACYJNE DLA REGUŁY BAYESA – PRZYKŁAD

Powierzchnia decyzyjna: $g_1(\mathbf{x}) - g_2(\mathbf{x}) = 0$

$$-\frac{1}{2}(x_1^2 + x_2^2 + 6x_1 + 6x_2 + 18) + \frac{1}{18}(x_1^2 + x_2^2 - 6x_1 - 6x_2 + 18) + 2\ln 3 = 0 \quad / \cdot (-18)$$

$$8x_1^2 + 8x_2^2 + 60x_1 + 60x_2 + 144 - 36\ln 3 = 0 \quad / : 4$$

$$2x_1^2 + 2x_2^2 + 15x_1 + 15x_2 + 36 - 9\ln 3 = 0 \quad - \text{równanie okręgu}$$

EMPIRYCZNY KLASYFIKATOR BAYESA

Klasyfikator Bayesa wymaga znajomości prawdopodobieństwa a priori $P(i)$ poszczególnych klas oraz warunkowych gęstości $f(\mathbf{x}|i)$. W praktyce wielkości te są nieznane i estymuje się je na podstawie zbioru trenującego. W ten sposób powstaje **empiryczny klasyfikator Bayesa**.

Estymacja $P(i)$ – udział poszczególnych klas w zbiorze uczącym:

$$P(i) = \frac{N_i}{N} \quad i = 1, 2, \dots, K$$

gdzie: N – liczba przykładów w zbiorze uczącym, N_i – liczba przykładów z klasy i w zbiorze uczącym

Estymacja $f(\mathbf{x}|i)$:

- **podjęcie parametryczne**: znana jest postać funkcyjna $f(\mathbf{x}|i)$, nieznane są parametry tej funkcji. Parametry estymuje się na podstawie zbioru uczącego
- **podjęcie nieparametryczne**: brak założeń do postaci $f(\mathbf{x}|i)$. Funkcje te szacuje się metodami nieparametrycznymi na zbiorze uczącym

FUNKCJA GĘSTOŚCI PRAWDOPODOBIEŃSTWA

Funkcja gęstości prawdopodobieństwa $f(x)$ (dla rzeczywistych zmiennych losowych) – funkcja, która pozwala wyznaczyć prawdopodobieństwo tego, że zmienna losowa X przyjmuje wartości z przedziału $(a, b]$:

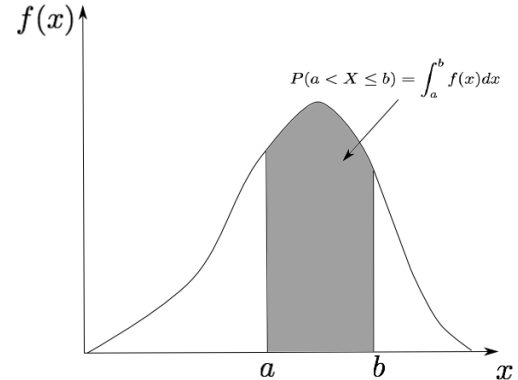
$$P(a < X \leq b) = \int_a^b f(x)dx .$$

Im zmienna losowa częściej przyjmuje wartości z otoczenia liczby x , tym wartość $f(x)$ jest większa.

Funkcja $f(x)$ spełnia warunki:

$$f(x) \geq 0 \text{ dla każdego } x$$

$$\int_{-\infty}^{\infty} f(x)dx = 1$$

PARAMETRYCZNA ESTYMACJA FUNKCJI GĘSTOŚCI

Parametryczna procedura estymacji $f(x)$ polega na arbitralnym wyborze typu rozkładu[†] (np. normalny, jednostajny, trójkątny, beta) i ustaleniu wartości jego parametrów.

W przypadku wielowymiarowego rozkładu normalnego szukamy wartości dwóch parametrów dla każdej klasy (niezależnie): wektora średnich oraz macierzy kowariancji:

$$\mathbf{m}_i = \frac{1}{N_i} \sum_{l=1}^{N_i} \mathbf{x}_l^i, \quad i = 1, 2, \dots, K \text{ (numer klasy)}$$

$$\Sigma_i = \frac{1}{N_i} \sum_{l=1}^{N_i} (\mathbf{x}_l^i - \mathbf{m}_i)(\mathbf{x}_l^i - \mathbf{m}_i)^T, \quad i = 1, 2, \dots, K$$

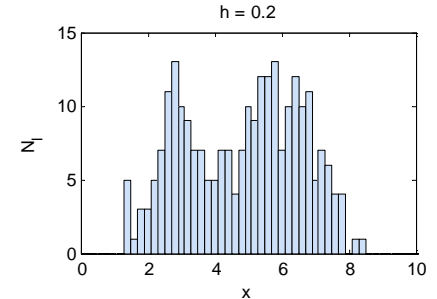
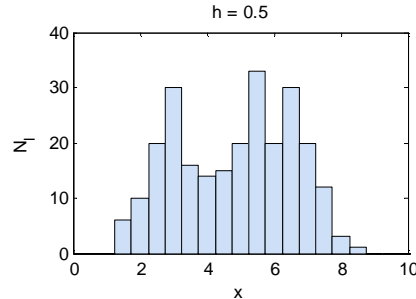
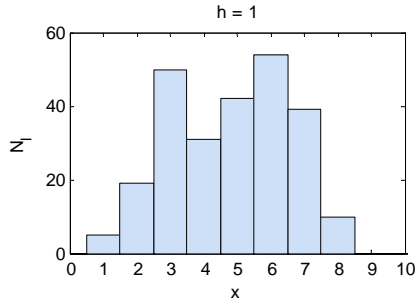
gdzie \mathbf{x}_l^i są przykładami ze zbioru trenującego należącymi do klasy i .

Dane występujące w praktyce mogą wyrażać specyficzne rozkłady, do których trudno dopasować rozkłady standardowe. Wtedy stosuje się nieparametryczne metody estymacji gęstości.

[†] Standardowe typy rozkładów możesz podejrzeć w Matlabie uruchamiając narzędzie `disttool`.

NIEPARAMETRYCZNA ESTYMACJA FUNKCJI GĘSTOŚCI – HISTOGRAM

Najprostszą formą nieparametrycznej estymacji gęstości jest **histogram**. Aby go utworzyć zakres zmiennej x dzielimy na równe przedziały o długości h . Następnie zliczamy ile przykładów uczących leży w poszczególnych przedziałach (N_l). Słupek reprezentujący l -ty przedział ma wysokość N_l .

Estymator funkcji gęstości otrzymany na podstawie histogramu ma postać:

$$f(x) = \frac{N_l}{Nh}$$

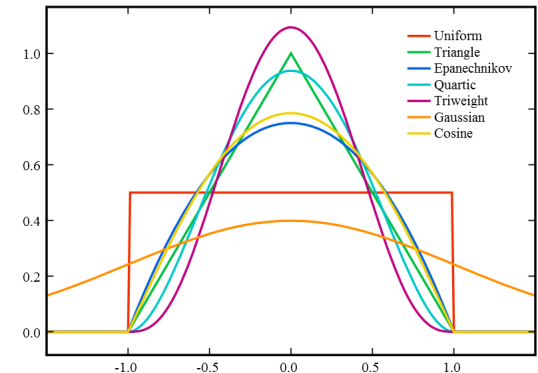
gdzie l jest przedziałem do którego należy x

Np. gęstość w punkcie $x = 5.2$ oszacowana na podstawie powyższych trzech histogramów wynosi: $42/(250 \cdot 1) = 0,168$, $20/(250 \cdot 0,5) = 0,16$ oraz $9/(250 \cdot 0,2) = 0,18$

NIEPARAMETRYCZNA ESTYMACJA FUNKCJI GĘSTOŚCI – ESTYMATORY JĄDROWE

Estymacja gęstości za pomocą estymatorów jądrowych polega na „rozpięciu” nad każdym przykładem uczącym x_k pewnej funkcji K , zwanej **jądrem**, która spełnia warunki:

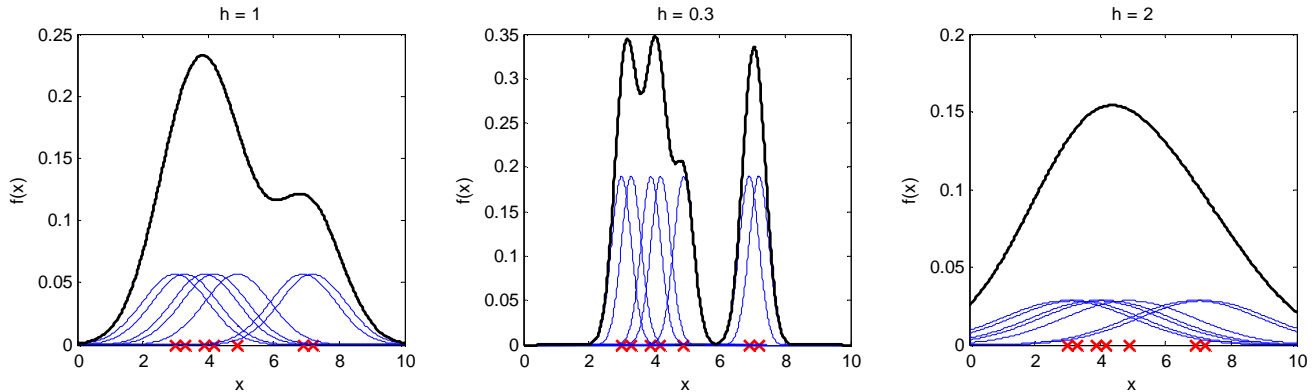
- jest nieujemna,
- osiąga maksimum w zerze,
- jest symetryczna względem zera oraz
- spełnia warunek $\int_{-\infty}^{\infty} K(x)dx = 1$.

Suma funkcji K rozpiętych nad wszystkimi przykładami uczącymi x_k podzielona przez liczbę przykładów i parametr szerokości jądra h daje jądrowy estymator gęstości:

$$f(x) = \frac{1}{Nh} \sum_{k=1}^N K\left(\frac{x - x_k}{h}\right)$$

NIEPARAMETRYCZNA ESTYMACJA FUNKCJI GĘSTOŚCI – ESTYMATORY JĄDROWE

Estymator jądrowy jest mało wrażliwy na postać funkcji K . Często używa się jądra normalnego:

$$K(u) = \frac{1}{\sqrt{2\pi}} \exp\left(-\frac{u^2}{2}\right) \rightarrow K\left(\frac{x-x_k}{h}\right) = \frac{1}{\sqrt{2\pi}} \exp\left(-\frac{(x-x_k)^2}{2h^2}\right)$$

Parametr h zwany jest też parametrem wygładzania. Przy dużych wartościach h otrzymujemy większe wygładzenie funkcji gęstości. Małe wartości h uwytatniają szczegóły zbioru trenującego. W praktyce wartość h dobiera się zależnie od liczby przykładów uczących N i ich wymiaru n .

NIEPARAMETRYCZNA ESTYMACJA FUNKCJI GĘSTOŚCI – ESTYMATORY JĄDROWE

Jeśli \mathbf{x} jest zmienną wektorową jądrowy estymator gęstości najczęściej przybiera postać sumy jąder produktowych (iloczynów jednowymiarowych jąder dla poszczególnych współrzędnych):

$$f(\mathbf{x}) = \frac{1}{N h_1 \dots h_n} \sum_{k=1}^N \prod_{l=1}^n K\left(\frac{x_l - x_{k,l}}{h_l}\right)$$

gdzie z l -tym wymiarem skojarzony jest parametr wygładzania h_l .

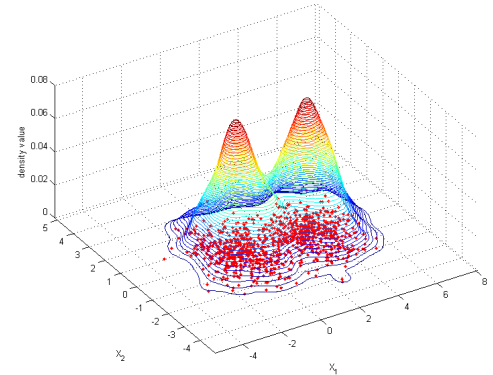
Po zastosowaniu jąder normalnych otrzymujemy:

$$f(\mathbf{x}) = \frac{1}{N h_1 \dots h_n (2\pi)^{n/2}} \sum_{k=1}^N \exp\left(-\sum_{l=1}^n \frac{(x_l - x_{k,l})^2}{2h_l^2}\right)$$

W takim przypadku parametry wygładzania można wyznaczyć ze wzoru:

$$h_l = \sigma_l \left(\frac{4}{(n+2)N}\right)^{\frac{1}{n+4}} \approx \sigma_l N^{-\frac{1}{n+4}}$$

gdzie σ_l jest odchyleniem standardowym x_l estymowanym z próby

PODEJŚCIE NIEPARAMETRYCZNE – NAIWNY KLASYFIKATOR BAYESA

Funkcje gęstości określamy dla każdej klasy i . Jeśli założyć **warunkową niezależność** wartości atrybutów przy ustalonej klasie, funkcję gęstości można zapisać:

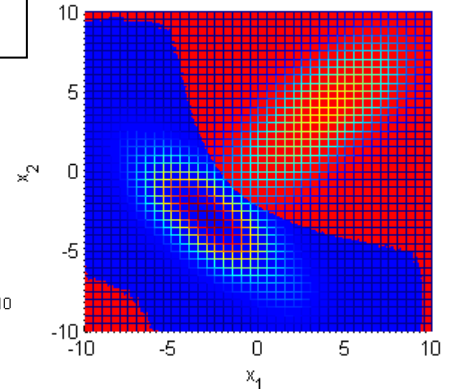
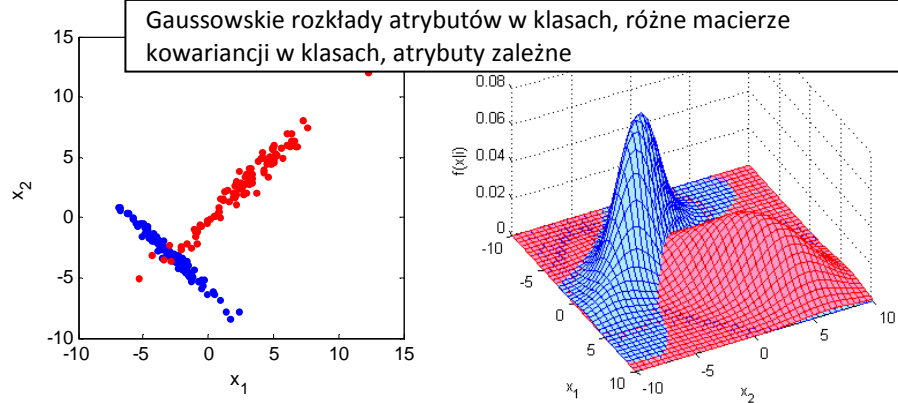
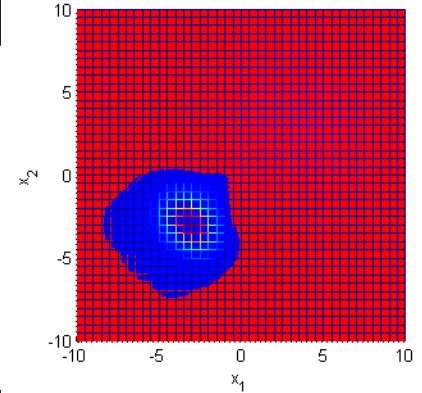
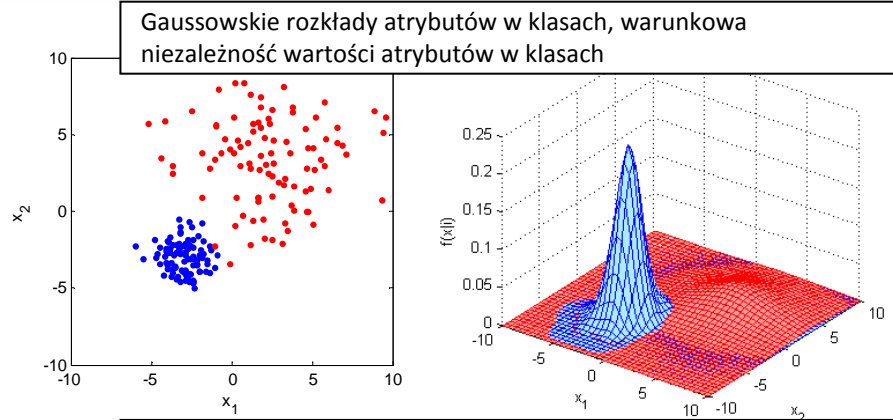
$$f(\mathbf{x} | i) = \prod_{j=1}^n f(x_j | i)$$

co oznacza estymację $f(\mathbf{x} | i)$ na podstawie funkcji gęstości pojedynczych atrybutów (tzn. dla każdego wymiaru/atributu oddzielnie) w obrębie danej klasy. Takie podejście zastosowano powyżej w produktowych estymatorach jądrowych. Możemy zatem zapisać:

$$f(\mathbf{x} | i) = \frac{1}{N_i h_1^i \dots h_n^i} \sum_{k=1}^{N_i} \prod_{l=1}^n K\left(\frac{x_l^i - x_{k,l}^i}{h_l^i}\right)$$

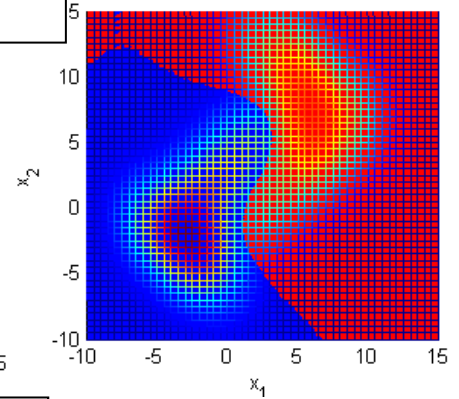
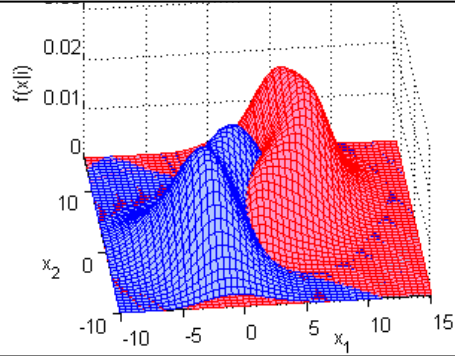
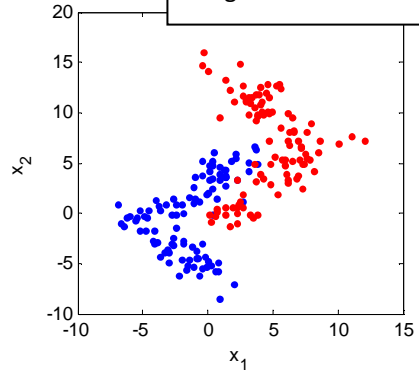
Klasyfikator wykorzystujący takie podejście (zapisanie wielowymiarowej funkcji gęstości jako iloczynów jednowymiarowych funkcji gęstości) nazywa się **naiwnym klasyfikatorem Bayesa**.

NAIWNY KLASYFIKATOR BAYESA

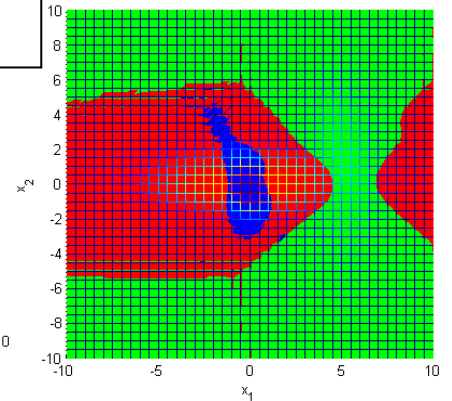
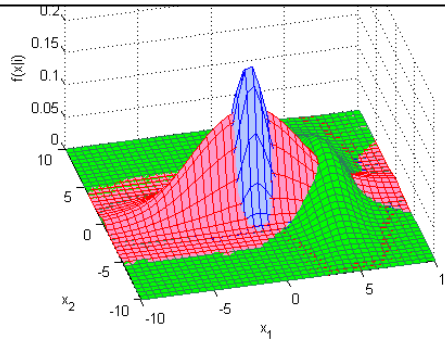
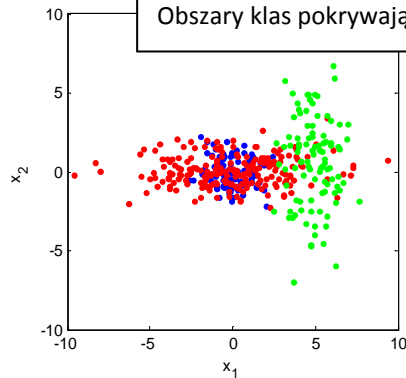

NAIWNY KLASYFIKATOR BAYESA

Niegaussowskie rozkłady atrybutów w klasach

Obszary klas pokrywające się

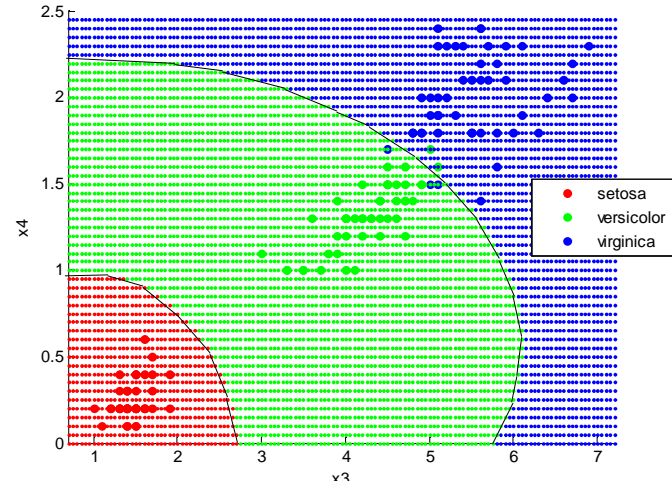

NAIWNY KLASYFIKATOR BAYESA – PRZYKŁAD

Klasyfikacja zbioru danych Iris (Fisher's Iris)[‡]

Macierz błędów klasyfikacji
(oszacowane w procedurze leave-one-out)

Klasa przewidywana ↓	Klasa prawdziwa		
	1	2	3
1	50	0	0
2	0	46	3
3	0	4	47
nierozpoznana	0	0	0

Odsetek poprawnie sklasyfikowanych przykładów: **95,33%**. Gdy usuniemy dwa pierwsze atrybuty przykładów, pozostawiając atrybut x_3 i x_4 wynik klasyfikacji będzie lepszy: **96,00%**! Linie decyzyjne dla tego przypadku przedstawia rys. powyżej.

[‡] Porównaj z rozwiązaniem za pomocą drzew decyzyjnych - wykład 3, slajdy 14-16.

OPTYMALNOŚĆ REGUŁY BAYESA

W powyższych rozważaniach przyjęto, że z każdą złą decyzją klasyfikatora (błędną klasyfikacją przykładu z klasy j do klasy i) związana była jednakowa **strata**, niezależna od i i j . Wartość straty odzwierciedla ujemne konsekwencje błędnej decyzji.

Założmy teraz, że rozważamy przydzielenie przykładu \mathbf{x} do klasy i . Jeśli jego prawdziwą klasą jest j ponosimy stratę $L_{i,j}$. Ponieważ prawdopodobieństwo zdarzenia, że klasą przykładu jest j wynosi $P(j|\mathbf{x})$, wobec tego średnia wartość straty jaką ponosimy w przypadku przydzielenia przykładu do klasy i wynosi:

$$R(i|\mathbf{x}) = \sum_{j=1}^K L_{i,j} P(j|\mathbf{x}) \quad (**)$$

$R(i|\mathbf{x})$ nazywa się **ryzykiem warunkowym**.

Naszym celem jest teraz wybranie takiej klasy i , dla której osiągamy minimum $R(i|\mathbf{x})$. Klasyfikator działający według tej reguły nazywany jest **optymalnym klasyfikatorem bayesowskim**. Żaden klasyfikator nie może mieć ryzyka całkowitego mniejszego niż ryzyko całkowite klasyfikatora bayesowskiego.

Jeśli przyjmiemy prostą funkcję straty:

$$L_{i,j} = \begin{cases} 0, & \text{gdy } i = j \\ 1, & \text{gdy } i \neq j \end{cases}$$

otrzymamy:

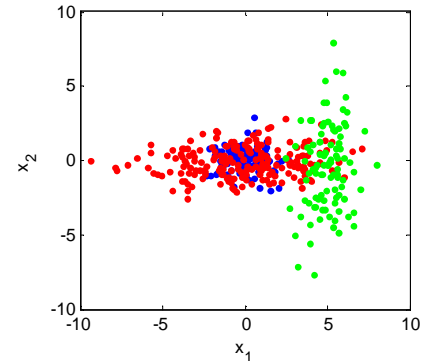
$$R(i | \mathbf{x}) = \sum_{j=1, j \neq i}^K P(j | \mathbf{x}) = 1 - P(i | \mathbf{x})$$

Minimum tego ryzyka osiągnęte jest dla maksimum prawdopodobieństwa *a posteriori* $P(i | \mathbf{x})$ i reguła klasyfikacji sprowadza się do tej rozważanej wcześniej (patrz slajd 3).

KLASYFIKATOR BAYESA – PRZYKŁAD

Lekarz ma zdiagnozować pacjenta na podstawie dwóch symptomów chorobowych x_1 i x_2 . Zbiór trenujący obejmujący ludzi chorych na chorobę A (klasa 1 - niebieska), chorych na chorobę B (klasa 2 - czerwona) i zdrowych (klasa 3 - zielona) pokazano na rysunku.

Choroba A wymaga wykonania skomplikowanej i kosztownej, ale ratującej życie operacji, natomiast choroba B – prostego leczenia farmakologicznego.

- Błędne zaklasyfikowanie osoby zdrowej do klasy choroby A wiąże się z dużą stratą: $L_{1,3} = 0,9$ (zbędna operacja) .
- Błędne zaklasyfikowanie osoby zdrowej do klasy choroby B wiąże się z małą stratą: $L_{2,3} = 0,1$ (nieszkodliwe leczenie).
- Błędne zaklasyfikowanie osoby chorej na A do klasy choroby B wiąże się z dużą stratą: $L_{2,1} = 1,0$ (brak ratującej życie operacji).

KLASYFIKATOR BAYESA – PRZYKŁAD

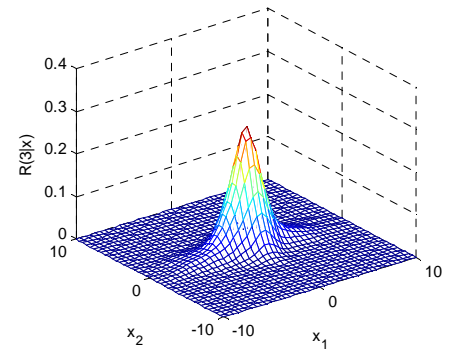
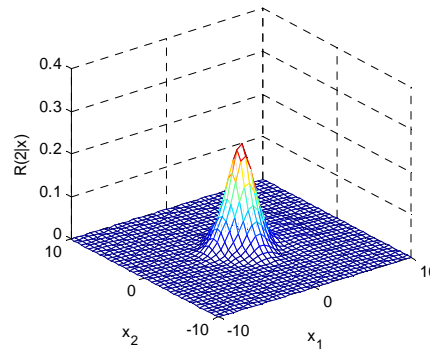
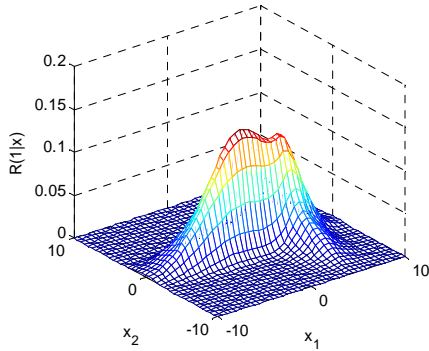
- Błędne zaklasyfikowanie osoby chorej na B do klasy choroby A wiąże się z dużą stratą: $L_{1,2} = 0,9$ (zbędna operacja).
- Błędne zaklasyfikowanie osoby chorej na B do klasy osób zdrowych wiąże się z niewielką stratą: $L_{3,2} = 0,3$ (brak leczenia).
- Błędne zaklasyfikowanie osoby chorej na A do klasy osób zdrowych wiąże się z dużą stratą: $L_{3,1} = 1,0$ (brak ratującej życie operacji).
- Zaklasyfikowanie poprawne nie przynosi straty: $L_{j,j} = 0$

Straty możemy przedstawić w macierzy strat:

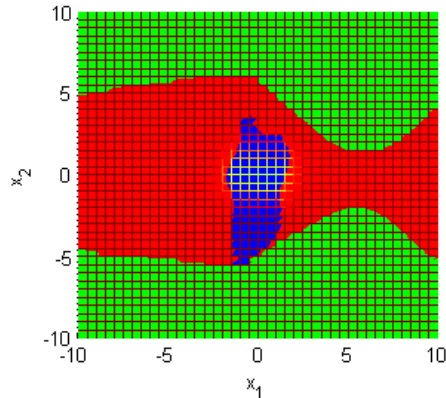
$$\mathbf{L} = \begin{bmatrix} L_{1,1} & L_{1,2} & L_{1,3} \\ L_{2,1} & L_{2,2} & L_{2,3} \\ L_{3,1} & L_{3,2} & L_{3,3} \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} 0 & 0,9 & 0,9 \\ 1 & 0 & 0,1 \\ 1 & 0,3 & 0 \end{bmatrix}$$

KLASYFIKATOR BAYESA – PRZYKŁAD

Rzyka warunkowe wyznaczone dla poszczególnych klas ze wzoru (**) pokazano na rysunkach:

Obszary decyzyjne:

KLASYFIKATOR BAYESA – PRZYKŁAD

Przypuśćmy, że rozwój medycyny pozwolił chorobę A leczyć farmakologicznie zamiast operacyjnie oraz, że leczenie farmakologiczne choroby B przynosi bardzo groźne skutki uboczne. Powoduje to zmianę wartości strat: $L_{1,2} = 0,3$, $L_{1,3} = 0,2$, $L_{2,3} = 0,9$, i $L_{2,1} = 0,9$. Macierz strat:

$$\mathbf{L} = \begin{bmatrix} 0 & 0,3 & 0,2 \\ 0,9 & 0 & 0,9 \\ 1 & 0,3 & 0 \end{bmatrix}$$

Taka zmiana wartości strat wpływa na ryzyka warunkowe i linie decyzyjne separujące klasy:

